

Sygn. akt I C 1095/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2013 r.

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Krzysztof Skowron

Protokolant: Ewelina Urbańska

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2013 r.

w(...)

sprawy z powództwa (...) S.a (...)

przeciwko B. Ś.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego B. Ś. na rzecz powoda, (...) S.a (...), kwotę 373,47 zł (trzysta siedemdziesiąt trzy złote czterdzieści siedem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 listopada 2010 r. do dnia zapłaty,
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 107 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 1095/13

UZASADNIENIE

Powód, (...) S.a(...), wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego B. Ś. kwoty 373,47 zł z ustawowymi odsetkami (od dnia 23 listopada 2010 r. do dnia zapłaty) oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu żądania podał, że dochodzoną należność nabył od (...) S.A. na podstawie umowy cesji wierzytelności.

Pozwany, B. Ś., wniósł o oddalenie powództwa i obciążenie powoda kosztami procesu. W pierwszej kolejności zarzucił, że powództwo nie zostało udowodnione (nie zostało wykazane, że wierzytelność przysługiwała jej zbywcy). Stwierdził, że w związku z tym w rachubę może wchodzić usiłowanie popełnienia przestępstwa oszustwa. Nadmienił też, że był ofiarą nękania ze strony powoda w trakcie prowadzonego przez niego postępowania windykacyjnego (zaznaczył przy tym, że powód odmówił mu udostępnienia danych osobowych osób, które się dopuściły takich działań). Podniósł, że w umowie, którą zawarł ze zbywcą wierzytelności, w sposób niejednoznaczny zostały sformułowane kryteria jej wcześniejszego rozwiązania. Podkreślił, że udzielona mu na podstawie umowy ulga miała charakter fikcyjny. Wreszcie wskazał, że został sprowokowany przez pierwotnego wierzyciela do wypowiedzenia umowy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 listopada 2009 r. B. Ś. zawarł z (...) S.A. w W. umowę, na mocy której (...) S.A. w W. zobowiązał się do dostarczania B. Ś. (abonentowi) programów telewizyjnych i udostępnienia mu urządzenia dekodującego w zamian za uiszczanie opłat abonamentowych. Umowa została zawarta na okres 29 miesięcy (okres podstawowy); w jej ramach B. Ś. została przyznana ulga w wysokości 600 zł. Przyznana ulga obejmowała zwolnienie z opłat abonamentowych

przez pięć pierwszych miesięcy trwania umowy (289 zł), zwolnienie z opłaty z tytułu korzystania z pakietu (...) w pierwszym miesiącu umowy (49,90 zł) oraz zwolnienie z opłaty aktywacyjnej (199 zł). W przypadku jednostronnego rozwiązania umowy zawartej na czas określony (okres podstawowy) - przez abonenta albo przez (...) S.A. w W. z winy abonenta - udzielona ulga miała stanowić podstawę wyliczenia kary umownej za zerwanie umowy; kara ta nie mogła przekroczyć wartości ulgi pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. B. Ś. z opóźnieniem uregulował opłatę abonamentową za szósty (kwiecień 2010 r.) i siódmy (maj 2010 r.) okres rozliczeniowy (należność za dwa miesiące uścił dopiero w dniu 21 maja 2010 r.). Pomimo zapłaty, w systemie (...) S.A. w W. przez kilka następnych dni odnotowana była zaległość w opłatach – z tej przyczyny B. Ś. nie mógł zawrzeć z (...) S.A. w W. nowej umowy o świadczenie usług (z wykorzystaniem innego dekodera). W dniach 25 maja 2010 r. i 27 maja 2010 r. zgłosił reklamacje dotyczące braku odnotowania wpłaty należności z tytułu opłat abonamentowych, a w dniu 28 maja 2010 r. wypowiedział łączącą go z (...) S.A. w W. umowę, wskazując, że składane przez niego reklamacje nie są rozpoznawane, a w (...) ciągle widnieje kłamliwa, nierzetelna informacja i przestępcze, nieustające żądanie zapłaty. W związku z jednostronnym rozwiązaniem umowy został obciążony karą umowną w wysokości 373,47 zł i wezwany do jej zapłaty w terminie do dnia 22 listopada 2010 r. Należności tej nie uregulował – w korespondencji prowadzonej z (...) S.A. w W. (a później także z (...) S.a (...)) kwestionował jej zasadność. W październiku 2012 r. wierzytelność z tytułu kary umownej została sprzedana (...) S.a(...)

(dowód:

- umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 17 października 2012 r. wraz z częściowym wykazem wierzytelności [k 13-14, 19];
- zawiadomienia o przelewie wierzytelności [k 19];
- umowa abonencka z dnia 3 listopada 2009 r. [k 26];
- protokół odbioru sprzętu z dnia 3 listopada 2009 r. [k 27];
- zestawienie płatności [k 27];
- faktura VAT z dnia 3 listopada 2009 r. [k 28];
- regulamin świadczenia usług [k 29];
- cennik dla abonentów [k 30];
- dowody wpłat z dnia 21 maja 2010 r. i 27 czerwca 2010 r. [k 31-32];
- wydruki ze strony internetowej (...)P. [k 33, 36-38, 47-48];
- zgłoszenia reklamacyjne z dnia 25 maja 2010 r. i 27 maja 2010 r. [k 34-35];
- wypowiedzenie umowy abonenckiej z dnia 28 maja 2010 r. [k 39];
- pisma (...) S.A. w W. z dnia 5 sierpnia 2010 r., 15 listopada 2010 r., 9 grudnia 2010 r. i 29 grudnia 2010 r. [k 40-41, 43, 45];
- nota obciążeniowa z dnia 8 listopada 2010 r. [k 41];
- pisma B. Ś. z dnia 24 listopada 2010 r. i 15 grudnia 2010 r. [k 42, 44];
- e-mail z dnia 18 grudnia 2012 r., 31 stycznia 2013 r., 10 lutego 2013 r., 8 kwietnia 2013 r., 11 kwietnia 2013 r. i 11 maja 2013 r. [k 46, 51, 53, 58, 60, 63];

- wezwanie do zapłaty z dnia 22 stycznia 2013 r. [k 49-50];
- pisma (...) S.a(...) z dnia 5 lutego 2013 r., 14 lutego 2013 r., 22 marca 2013 r., 2 kwietnia 2013 r. i 6 maja 2013 r. [k 52, 54-56, 62]

Sąd zważył, co następuje:

W postępowaniu sądowym o zapłatę powód zobowiązany jest udowodnić istnienie i wysokość dochodzonej wierzytelności (art. 6 k.c.); w przypadku powoda, który jest nabywcą wierzytelności oznacza to konieczność wykazania, że wierzytelność przysługiwała jej zbywcy (por. wyrok SN z dnia 12 lipca 2006 r., V CSK 187/06). W sprawie pozwany zarzucił, że powód nie udowodnił swojego roszczenia (do pozwu dołączona była tylko umowa przelewu wierzytelności i zawiadomienie o dokonanej cesji); jednocześnie jednak - razem z odpowiedzią na pozew - przedłożył dokumenty potwierdzające powstanie wierzytelności oraz umożliwiające weryfikację jej wysokości.

Dochodzona należność wynikała z umowy abonenckiej o dostarczanie programów telewizyjnych (świadczenie usług medialnych [art. 750 k.c. w zw. z art. 4 pkt 1 umowy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji]; nie był to typ umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych [art. 56 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne]), która łączyła pozwanego z (...) S.A. w W.. W ramach tej umowy (...) S.A. w W. był zobowiązany do dostarczania programów telewizyjnych i udostępnienia urządzenia dekodującego; zobowiązany był również do wymiany albo naprawy dekodera w przypadku ujawnienia się wad technicznych sprzętu lub jego uszkodzenia (§ 6 pkt 12 regulaminu świadczenia usług [k 29]).

W sprawie nie zostały ujawnione okoliczności uzasadniające wymianę dekodera (w świetle § 6 pkt 12 regulaminu świadczenia usług). Pozwany chciał odbierać sygnał telewizyjny za pomocą innego dekodera (z funkcją (...)) i liczył, że takie jego oczekiwania zostaną spełnione. Łącząca pozwanego z (...) S.A. w W. umowa nie nakładała jednak na (...) S.A. w W. obowiązku zastąpienia urządzenia dekodującego innym, różniącym się zakresem funkcji. W efekcie wypowiedzenie umowy abonenckiej przez pozwanego nie pozostawało w związku z jej realizacją; w tym też sensie nie zostało sprowokowane przez (...) S.A. w W.. Zresztą to sam pozwany - nie uiszczając w terminie opłat (miały być one płatne z góry, do trzeciego dnia każdego kolejnego miesiąca [zestawienie płatności - k 27]) - ograniczył sobie możliwość zawarcia nowej umowy.

Zgodnie z umową abonencką z dnia 3 listopada 2009 r. z jednostronnym wypowiedzeniem umowy przez abonenta albo przez (...) S.A. w W. z winy abonenta wiązał się obowiązek zapłaty przez abonenta kary umownej odpowiadającej części przyznanej ulgi (600 zł) ustalonej proporcjonalnie do okresu od rozwiązania umowy do upływu okresu podstawowego (pkt 13 umowy); kwestie te zostały zredagowane w umowie w sposób jednoznaczny. Można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (art. 483 § 1 k.c.); nie ma przy tym żadnych przeszkód do zastrzeżenia kary umownej na wypadek wcześniejszego zerwania umowy (por. A. Rzetecka-Gil, Komentarz do art. 483 Kodeksu cywilnego, LEX, pkt 14).

Wysokość przyznanej ulgi została ustalona na kwotę 600 zł. W rzeczywistości przyznana pozwanemu bonifikata wynosiła 537,90 zł. Wierzyciel może jednak dochodzić zapłaty kary umownej bez względu na wysokość faktycznie poniesionej szkody (por. Z. Gawlik, Komentarz do art. 484 Kodeksu cywilnego, LEX, pkt 1).

Stosownie do pkt 11 umowy abonenckiej z dnia 3 listopada 2009 r., umowa mogła zostać wypowiedziana na trzy miesiące naprzód, ze skutkiem na koniec okresu rozliczeniowego. W sprawie umowa została rozwiązana z dniem 2 września 2010 r. (każdy kolejny okres rozliczeniowy rozpoczynał się trzeciego dnia miesiąca; pozwany złożył oświadczenie o wypowiedzeniu umowy w dniu 28 maja 2010 r.). W konsekwencji kara umowna powinna była wynosić 393,11 zł (600 zł : 29 miesięcy = 20,69 zł; 20,69 zł x 19 miesięcy [umowa była wykonywana tylko przez 10 miesięcy] = 393,11 zł); (...) S.A. w W. ustalił jednak jej wysokość na kwotę 373,47 zł i w takim też kształcie dochodził jej powód.

W sprawie rozwiązanie dotyczące kary umownej zostało wprost skopiowane z art. 57 pkt 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne. W efekcie nie mogły wchodzić w rachubę kwestie związane z rażącym wygórowaniem kary (art. 385³ pkt 17 k.c.; zresztą naliczona kara nie pokrywała w całości przyznanej pozwanemu ulgi – i to nawet w jej rzeczywistej wysokości [537,90 zł]), ani z jej niesymetrycznością (art. 385³ pkt 16 k.c.); postanowienia te nie mogły zostać w takich warunkach uznane za niewiążące dla stron umowy abonenckiej (art. 385¹ § 1 k.c.).

Powód nabył dochodzoną wierzytelność - wraz z roszczeniem o zaległe odsetki - w ramach instytucji przelewu wierzytelności (art. 509 k.c.).

Zapłata kary umownej powinna nastąpić po wezwaniu dłużnika (art. 455 k.c.; por. wyrok SN z dnia 30 czerwca 2011 r., III CSK 282/10). W sprawie termin spełnienia świadczenia, oznaczony w nocie obciążeniowej z dnia 8 listopada 2010 r., wypadał w dniu 22 listopada 2010 r. Wobec jego bezskutecznego upływu, powodowi - od dnia 23 listopada 2010 r. - należały się odsetki ustawowe od kwoty 373,47 zł (art. 481 § 1 i 2 k.c.).

Kwestie związane z ewentualnym nękaniami pozwanego (art. 190a k.k.) przez powoda nie miały dla rozpoznania sprawy i nie były przedmiotem badania.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98 k.p.c. – zasądając je od pozwanego (jako od strony, która przegrała sprawę).